

аз да направя рецензията. След като говорихме доста по катедрени въпроси, той отиде да се види с Декана на факултета - за решаване на важен кадрови въпрос. Не го намерил и ние продължихме нашия разговор. След малко Димов отново отиде да го търси - изглежда много държеше решаването на въпроса да стане „сега“, което и постигна. Тогава изказа опасение, че отново искали да го изберат за председател (беше приготвил доклада си за отчетното събрание на Съюза) и както се изрази „30 на сто е тази вероятност“, и че това ще бъде лошо за него – няма да може да пристъпи най-после към творческите си планове. „Аз съм още млад и трябва да дам още на нашата литература.“ На излизане от катедрата, тръгвайки си, Димов стоеше на вратата с лице към нас - неговите ученици и сътрудници и каза: „Живейте и работете като братя“.

Само два дни след това, на 1 април 1966 година, ужасна вест долетя през Дунава. Бе завинаги склопил очи нашият учител, колега и бележит писател проф. Димитър Димов. Ние, неговите възпитаници и сътрудници, запазихме последните му думи, които, днес ми се струва прозвучаха, като прощални и заветни. По предложение на Катедрата научният съвет на Зоотехническия факултет взе решение за наименоване на Катедрата по анатомия, хистология и ембриология на името на проф. д-р Димитър Димов.